

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-11334-12/DP-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu podle § 44a odst. 8 ve spojení s § 46d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť existuje důvodné nebezpečí, že žalobce mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost České republiky.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dle utajovaných informací poskytnutých zpravodajskou službou, evidovaných pod č. j. V99/2025-OAM a V84/2024-OAM, se žalobce dopustil jednání, které nasvědčuje jeho neochotě přijmout základní demokratické hodnoty české (evropské) společnosti, a to především v oblasti náboženství. Rozhodnutí není výsledkem jakýchkoliv předsudků, ale je založeno na konkrétních poznatcích, které byly k osobě žalobce zpravodajskými službami zjištěny a které ve svém souhrnu dostatečně svědčí o riziku, které by žalobce mohl pro bezpečnost České republiky představovat. Z utajovaných informací je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti. Jsou přesvědčivé minimálně do té míry, že jednání či chování žalobce je nebo by v budoucnu mohlo vystavit bezpečnost České republiky v ohrožení. Utajovaná informace z roku 2025 pak deklaruje platnost dosavadních poznatků vztahujících se k osobě žalobce. Žalovaný poukázal na to, že ke shodným závěrům dospěl již v rozhodnutích, kterými zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu a dále žádost o zaměstnaneckou kartu. Závěry aproboval Městský soud v Praze v rozsudcích č. j. 20 A 58/2024-46 a č. j. 2 A 22/2025-23. Rozhodnutí shledal žalovaný přiměřeným z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života jako výzkumného pracovníka. Žalobci nebyla uložena žádná doba zákazu pobytu a neprodloužení povolení k pobytu zpravidla nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalovaný nepochybně, že žalobce si vytvořil v České republice nějaké vazby, ty však nemohou převážit nad důvodem zamítnutí žádosti. Žalovaný neshledal překážky žalobcova návratu a opětovné integrace v zemi původu. Nevyloučil ani možnost návrtu do Litvy, kde žalobce pobýval před příchodem do České republiky.

II. Žaloba

3. V úvodu žalobce popsal, že na území České republiky pobývá od roku 2019, v letech 2019 až 2025 působil jako výzkumný pracovník na Technické univerzitě v Liberci, kde byl studentem doktorského studia (Ph.D.). Zároveň byl zaměstnancem Ústavu pro nanomateriály, pokročilé technologie a inovace. Vedle akademické činnosti pracoval u společnosti X. Ke dni 22. 6. 2025 bylo žalobci ukončeno výzkumné působení na Technické univerzitě v Liberci. Ve výzkumné činnosti pokračuje na základě dohody o hostování na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě v Ostravě na dobu do 31. 12. 2025. Žalobce již není zaměstnancem společnosti X od 30. 4. 2025, kdy pracovní poměr ukončil. Během několikaletého pobytu si v České republice vytvořil řadu soukromých a profesních vazeb.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že negativní utajované informace nepřímo poškodily jeho pracovní uplatnění, k náhlému ukončení pracovního poměru na Technické univerzitě v Liberci mohlo dojít s ohledem na informace o něm kolující.

4. Žalobce namítal, že žalovaný neprokázal skutečnou hrozbu a nesprávně aplikoval pojem *ohrožení bezpečnosti státu*, neboť v žalobcově případě nebyly splněny podmínky pro takto závažný zásah. Žalovaným tvrzená hrozba není konkrétní, individualizována ani reálně předvídatelná. Pojem *bezpečnost státu* není v zákoně o pobytu cizinců nikde definován. Podle žalobce je třeba, aby závěr o ohrožení bezpečnosti státu byl učiněn na základě posouzení individuálních okolností daného cizince. Napadené rozhodnutí ale žádné takové individuální úvahy neobsahuje. Není patrné, jakými konkrétními skutečnostmi má být toto ohrožení tvořeno. Dále žalobce uvedl, že mu není známo, co je míněno jeho „náboženskou radikalizací“. V České republice ani jinde se nedopustil ničeho protiprávního, nešířil nenávist, nepropagoval násilí, nevlastnil zbraně apod. Vyznává náboženství umírněně a odsuzuje náboženský extremismus i násilí páchané ve jménu víry. Proto se domnívá, že podkladem utajované informace mohou být zkreslené či vytržené projevy jeho víry. Žalovaný neprokázal, že by žalobce představoval skutečnou a závažnou hrozbu pro bezpečnost státu. Žalobce poukázal na skutečnost, že jej státní orgány ponechaly po celou dobu v zemi, ve výzkumné komunitě a v blízkosti citlivých technologií, ačkoli již od roku 2024 disponovaly utajovanými informacemi. To vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti a aktuálnosti tvrzené hrozby. V závěru žalobce konstatoval, že měl žalovaný zvážit mírnější přístup, např. zvolit povolení pobytu výstrahou či za určitých podmínek. Žalovaný se žádnými alternativami nezabýval, čímž překročil meze správního uvážení a rozhodnutí zatížil nezákonností.
5. Podstatou dalšího žalobního bodu jsou námitky porušení procesních práv žalobce. Nebyla mu reálně poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žádal o lhůtu 120 dnů k vyjádření, ale žalovaný zaslal výzvu k vyjádření pouze právnímu zástupci, a to s lhůtou 7 dnů. Dle žalobce, který poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 10 Azs 284/2021-55, je správní orgán povinen sdělit účastníkovi alespoň podstatné důvody, které vyplývají z utajovaných informací. Žalovaný těmto požadavkům nedostál. Dle žalobce je sdělení „náboženská radikalizace“ vágní a žalobce neví, co je mu vytýkáno, a proto ani nemůže věcně argumentovat na svou obhajobu. Dále poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle níž má být dotčené osobě poskytnuta alespoň minimální „účinná příležitost“ zpochybnit skutková zjištění proti ní. Žalobce namítal, že do dne rozhodnutí mu žalovaný neumožnil nahlédnout do žádné části utajovaných materiálů a ani je částečně odtajnit, z řízení tak žalobce *de facto* vyloučil. Nahlédnout do spisu mu žalovaný neumožnil ani v rozsahu, který by zjevně neohrozil zájmy České republiky. Jako příklad žalobce zmínil protokol z výsledku žalobce cizineckou policií dne 22. 8. 2024, který by mohl být potenciálně relevantním podkladem, pokud byl použit. Obsah jeho vlastních výpovědí by neměl být před žalobcem utajován a žalovaný tedy mohl zvážit jejich odtajnění. V takovém případě by žalobce mohl poukázat na případné rozpory či kontext těchto výpovědí.
6. Dále žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, vnitřně rozporné a obsahuje prvky nepřipustné libovůle až diskriminace. Odůvodnění nesplňuje požadavky vyplývající kladené na něj § 68 odst. 3 správního řádu a § 169m odst. 2 zákona o

pobytu cizinců. Žalovaný jen obecně uvedl utajované informace, aniž jen náznakem popsal jejich obsah, v nezatajitelné míře. Neuvedl žádné konkrétní jednání žalobce, které by zakládalo bezpečnostní riziko. Výroky žalovaného o tom, že žalobce dosud nebyl ochoten přijmout základní evropské (demokratické) hodnoty, označil žalobce za irelevantní a diskriminační. Český právní řád nevyžaduje po žadateli o povolení k pobytu, aby prokázal názorovou konformitu s neurčitým konceptem hodnot. Každý obyvatel České republiky musí dodržovat zákony, nelze ale nikoho nutit, aby „přijal hodnoty“, to by ostatně bylo v rozporu se svobodou myšlení a vyznání. Není jasné, co jsou to základní demokratické hodnoty a jak se pozná jejich přijetí. Závěr, že žalobci bude život v zemi původu bližší z náboženského hlediska, pomíjí individuální situaci žalobce, který strávil v Evropě (České republice a dříve Litvě) podstatnou část své dospělosti, integroval se zde a v Egyptě se již dlouho nezdržuje. Odůvodnění rozhodnutí je formalistické i v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti. Žalovaný zmiňuje, že nepřiměřený zásah do soukromého života by byl dán obvykle jen u dlouhodobého zákazu pobytu nebo u osob s rodinou v ČR, cituje rozhodnutí NSS sp. zn. 5 Azs 46/2008 či judikaturu ESLP (*Jeunesse, Maslov*). Tím naznačuje, že v daném případě o závažný zásah nejde, neboť žalobce nemá rodinu a nejde o vyhoštění, ale jen o neprodloužení povolení. Tato argumentace pomíjí skutečnost, že následkem napadeného rozhodnutí je fakticky totéž co vyhoštění. Rozdíl je jen v tom, že žalobce může teoreticky ihned žádat o jiné vízum, ale vzhledem k bezpečnostnímu stigmatu je zřejmé, že další žádost by dopadla stejně. Závěrem žalobce uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a částečně též pro vnitřní rozpor, navíc předpojaté vůči jeho víře, což ho činí nesprávným a nespravedlivým.

7. V závěru žaloby žalobce uplatnil námitku nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť řádně nezjistil skutkový stav věci a ignoroval některé relevantní skutečnosti. Uvedl nepodloženou domněnku ohledně zaměstnání žalobce u Bühler Praha s.r.o., tento závěr ale nemá oporu ve spisu ani v realitě, žalovaný si měl ověřit aktuálnost údajů, z nichž čerpal. Uvedená spekulace mohla vzbudit dojem, že žalobce má na území České republiky další zaměstnání a příjmy, a že tedy jeho situace není tak tíživá. Pokud by žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce zaměstnanecký poměr ukončil k dubnu 2025, musel by uznat, že žalobce nemá jiné než akademické ukotvení. Žalovaný dále nezohlednil některé pozitivní prvky svědčící ve prospěch žalobce, např. řádné chování, integrační snahy, plnění povinností, včetně poplatkových atd. Žalovaný tak porušil svou povinnost posoudit dopady rozhodnutí na jeho soukromý život v komplexu všech okolností, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Podstatným podkladem pro jeho vydání se staly utajované informace, na které žalovaný odkázal tak, aby nebyl zmařen účel jejího utajení. Jejich vyhodnocením měl za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, a je tedy dán důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu. Doplnil, že již utajovaná informace č.j. V84/2024-OAM postačovala Městskému soudu v Praze, aby žalobcovy dřívější žaloby zamítnul.

10. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný zopakoval, že vycházel ze základního vymezení pojmu bezpečnosti České republiky v čl. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. V této souvislosti poukázal i na normy trestního práva, které popisují typově jednání, jež tyto hodnoty ohrožují. Na doplnění poukázal na vnější aspekt bezpečnosti České republiky, tedy že zachování bezpečnosti České republiky je jedním ze strategických zájmů navenek. A uvedl, že jednou z hrozeb bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel představují i vyhrcoené postoje vůči hodnotovým základům celé společnosti, které ohrožují demokratický a právní stát a popírají lidská práva a svobody. Právě náboženskou radikalizaci výslovně označil za důvod, proč žalobce představuje hrozbu bezpečnosti České republiky, tedy bezpečnosti jejích obyvatel a demokratického zřízení a právního státu založeného na respektu k lidským právům a svobodám. Žalovaný zdůraznil, že Městský soud v Praze v rozsudcích č. j. 2 A 22/2025-23 a č. j. 20 A 58/2024-46 jeho závěry aproboval. Dle § 44a odst. 8 ve spojení s § 46d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců není nutné, aby svým jednáním cizinec přímo bezpečnost státu ohrožoval, ale dostačuje, aby jeho jednání či chování bylo způsobilé vystavit bezpečnost České republiky v ohrožení. Utajovaná informace přitom popisuje konkrétní jednání žalobce a již z charakteru, intenzity a délky jeho trvání je třeba dovodit, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. To je maximum, které žalovaný může sdělit. Bližší informace či specifikace jednání žalobce, která je v utajovaných informacích popsána, by mohla vést k ohrožení zdrojů informace.
11. Námitku, že byla porušena žalobcova práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný odmítl. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu, která omezení účastníků v řízení spojených s utajovanými informacemi. Také ESLP není vyloučeno přijetí nezbytných a řádně odůvodněných omezení práva být informován o důvodech rozhodnutí, zájem ochrany bezpečnosti státu ESLP uznal jako legitimní omezení uvedeného práva. Požadavky formulované ESLP česká právní úprava naplňuje. V daném případě důvodem pro zamítnutí žádosti je náboženská radikalizace žalobce v rozsahu, který představuje riziko možného ohrožení bezpečnosti státu, mj. s přihlédnutím k současné geopolitické a bezpečnostní situaci v Evropě. Nejde o sdělení, které by např. pouze citovalo zákonný důvod nebo je v obecné rovině odkazovalo na zájem na zachování veřejného pořádku či jiný veřejný zájem. Žalovaný dostal povinnost seznámit žalobce s podstatou důvodů (*essence of the grounds*), v nichž shledává, že žalobce představuje nebezpečí bezpečnosti státu. Žalobcem požadovaná lhůta 120 dnů k vyjádření se k podkladům byla neadekvátní, její účel nebyl nijak odůvodněn. Ve stanovené lhůtě 7 dnů žalobce svého práva nevyužil a k podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil.
12. K namítané nepřezkoumatelnosti a nedostatkům odůvodnění rozhodnutí žalovaný připomenul, že podkladem byly utajované informace. Poukázal na speciální ustanovení § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak není diskriminační. Žalobcem uvedené pasáže byly již součástí rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty, přičemž Městský soud v Praze se s těmito závěry ztotožnil.
13. Žalovaný vycházel ze všech skutečností, které byly ve správní řízení zjištěny a podstatným podkladem pro vydání rozhodnutí se stala utajovaná informace, na kterou žalovaný odkázal tak, aby nebyl zmařen účel jejího utajení. Z utajované informace bylo patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce a zároveň se vztahuje k delšímu časovému období.

Byl tak naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce.

14. Žalovaný odmítnul také žalobcovu argumentaci týkající se posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého života žalobce. Touto otázkou se žalovaný zabýval podrobně. Dodal, že ESLP opakovaně judikuje, že Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 (dále jen „Úmluva“) právo cizinců na vstup a pobyt na území smluvního státu nezakládá. Jen ve zcela výjimečných případech ESLP konstatoval, že nevydání povolení k pobytu by znamenalo zásah do soukromého a rodinného života cizince. V případě žalobce neexistují žádné takové výjimečné okolnosti, natož srovnatelné s těmi, které posuzoval ESLP v označených rozhodnutích. Žalovaný poměřoval zásah do žalobcova soukromého a rodinného života ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti České republiky. Vzal přitom v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. K námitce, že v napadeném rozhodnutí uvedl domněnku o trvajícím zaměstnání, žalovaný uvedl, že je na žalobci jako žadateli, aby předkládal veškeré důkazy a patřičná tvrzení. Žalovaný vycházel ze skutečností, které jsou součástí spisu a známé z jeho úřední činnosti. Dne 7. 1. 2025 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, k níž doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 29. 1. 2024 a v Cizineckém informačním systému není uvedeno, že by toto zaměstnání bylo ukončeno. V době napadeného rozhodnutí tak žalovaný nedisponoval informací, že by pracovní právní poměr žalobce skončil ke dni 30. 4. 2025. Nemůže být k jeho tíži, když vycházel z předpokladu, že tento pracovní právní vztah nadále trvá. Okolnosti týkající se řádného života žalobce nemají, stejně jako ostatní žalobcem uváděné skutečnosti, souvislost s uplatněným důvodem, pro který žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky.
15. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce zopakoval, že své závěry žalovaný opírá převážně o utajované informace, aniž by mu sdělil alespoň esenci důvodů v rozsahu, aby mohl účinně zpochybnit skutková zjištění. Chybí minimální skutkový popis (časové vymezení, povaha vytýkaného jednání, intenzita a aktuálnost). Žalobce poukázal na rozpor v označení utajovaných podkladů ve vyjádření, když jednou je uvedeno, že rozhodnutí se opírá o č. j. V 95/2025-OAM, jinde že vychází z č. j. V 99/2025- OAM.
17. K pojmu bezpečnost státu a požadavku konkrétnosti žalobce zopakoval, že žalovaný setrvává u obecného tvrzení o náboženské radikalizaci, bez konkretizace skutků. Nad to žalobce v České republice dlouhodobě působil v legálním akademickém režimu. Pokud by existovalo skutečné bezprostřední a vážné riziko, bylo by logické, aby se to projevilo dříve a vyvolalo to odpovídající opatření. O to více je třeba trvat na přesvědčivém odůvodnění, proč má být dovozována vyšší míra rizika než v minulosti.

18. Pokud jde o práci s utajovanými informacemi, judikatura ESLP vyžaduje kompenzační procesní záruky ve formě sdělení jádra důvodů v rozsahu, jenž umožní věcnou oponenturu. Plná jurisdikce soudu nenahrazuje povinnost správního orgánu vydat přezkoumatelné rozhodnutí, § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců tuto povinnost neeliminuje.
19. Ve vyjádření pak žalovaný vzbuzuje dojem, že ve studiu žalobce nepokračuje, uvádí, že „byl studentem Ph. D.“. Jde o zavádějící tvrzení, žalobce je studentem doktorského studijního programu Fakulty strojní Technické univerzity v Liberci, což je prokazováno elektronickým potvrzením o studiu pro akademický rok 2025/26, tj. od 1. 9. 2025. Potvrzení dokládá status studenta i ve vztahu k rozhodné době napadeného rozhodnutí dne 9. 9. 2025.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě, je projednatelná, soud tak přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. K projednání žaloby soud nařídil jednání, z účasti na něm se žalobce na poslední chvíli omluvil, souhlasil s provedením jednání bez jeho účasti. Svoje stanovisko k věci soudu zaslal písemně, jeho obsah byl při jednání přetlumočen. Ve vyjádření žalobce setrval na svém postoji k celé věci, zdůraznil, že následkem napadeného rozhodnutí není možné, aby na území České republiky setrval. Žalovanému zejména vytýkal, že rozhodnutí založil na pouhých domněnkách o jeho soukromém životě, řečech, nikoli zaručených informacích od žalobce. Podívoval se nad účelem zákona, který je založen na budoucích domněnkách. Znovu zdůraznil, že na území České republiky dodržoval zákony, platil daně a pojistné, nedopustil se trestné činnosti. Požadoval finanční náhradu, která mu v důsledku rozhodnutí vznikla. Rovněž žalovaný setrval na svém stanovisku, zopakoval skutečnosti uvedené ve vyjádření k žalobě. Připustil, že ve vyjádření se dopustil chyby v psaní při označení utajované informace, platí ale, že podkladem rozhodnutí byly dvě utajované informace pod č. V-99 z roku 2025 a č. V-84 z roku 2024. Zdůraznil, že postačí, pokud je dána důvodná obava, že by dotyčný mohl ohrozit bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel, není třeba, aby zjištěné jednání naplnilo znaky trestné činnosti. Pokud jde o přiměřenost napadeného rozhodnutí, žalobce nic významného nenabídl, zásah do studia a výzkumné činnosti je přiměřený, pokud jde o zajištění bezpečnosti státu.
22. Soud vycházel z následujících rozhodných skutečností:
23. Žalobce je státní příslušník Egyptu, jemuž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu od 25. 6. 2019 do 15. 5. 2021, s prodlouženou platností do 15. 5. 2023, poté do 15. 5. 2025. Dne 26. 6. 2024 žalobce požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024 zamítl, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Dne 7. 1. 2025 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty, která byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2025, rovněž pro důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Poté žalobce dne 31. 1. 2025 podal další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Řízení o této žádosti

žalovaný usnesením ze dne 5. 5. 2025 zastavil z důvodu, že jde o opakovanou žádost, aniž žalobce uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti. Soud dodává, že rozsudkem ze dne 3. 11. 2025, č. j. 60 A 15/2025-37, zamítl žalobcovu žalobu vůči posledně zmíněnému rozhodnutí.

24. V mezidobí dne 7. 5. 2025 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu. Ze správního spisu vyplývá, výzvou ze dne 28. 7. 2025 žalovaný umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 6. 8. 2025 žalobce do shromážděného spisového materiálu nahlédl, sdělil, že k podkladům se vyjádří do 120 dnů. Následně bylo oznámeno převzetí právního zastoupení žalobce, prostřednictvím právního zástupce byla žalobci stanovena lhůta 7 dnů k vyjádření se k podkladům a uplatnění důkazních návrhů. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2025 žalovaný podanou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu zamítl.
25. V průběhu nyní přezkoumávaného řízení byly Městským soudem projednávány žalobcem dříve podané žaloby. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2025, č. j. 20 A 58/2024-46, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Soud konstatoval, že utajovaná informace pod č. j. V84/2024-OAM poskytla dostatečný skutkový základ pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2025, č. j. 2 A 22/2025-23, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Soud znovu konstatoval, že utajované informace č. j. V16/2025-OAM a V84/2024-OAM prokazují popsání aktivity žalobce proti bezpečnostním zájmům České republiky. Rozsudky byly označeny v žalobou napadeném rozhodnutí a jsou dostupné na www.nssoud.cz.
26. Podle § 44a odst. 8 vět druhá zákona o pobytu cizinců, *platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu nelze prodloužit, pokud, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46 d).*
27. Podle § 46d odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, jestliže bylo zjištěno, že by výzkumný pracovník mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek anebo ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění.*
28. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle shora citovaných ustanovení, přičemž podkladem pro jeho vydání byly utajované informace. K problematice utajovaných informací soud nejprve upozorní na obecná východiska, která stručně shrnul NSS v rozsudku ze dne 26. 4. 2024, č. j. 1 Azs 52/2024-24:

„[14] Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu (citovaná dále), ale též Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, z nedávné doby například náleze ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudky velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11, či Muhammad a Muhammad proti Rumunsku ze dne 15. 10. 2020, stížnost č. 80982/12) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci

ZZ proti Secretary of State for the Home Department) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně znepřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalším ústavně aprobovaným zájmům.

[15] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

[16] Dosavadní judikatura již také vyžaduje, aby utajované informace obsahovaly popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování, které je založeno na utajovaných informacích, je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).

[17] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nabírá jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností (srov. rozsudek ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023 - 32, č. 4518/2023 Sb. NSS).“

29. S ohledem na právě citované závěry přistoupil soud k vypořádání uplatněných žalobních námitek. Nejprve se musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Pro posouzení věci je klíčový § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí (odst. 1). Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi (odst. 2). Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení

přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí (odst. 3).

30. Žalovaný požadavky § 169m odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, které je speciální vůči § 68 odst. 3 správního řádu, naplnil. Nepochybil, pokud odkázal na utajované informace a v odůvodnění bližší skutečnosti tvořící jejich podstatu nerozvedl. Z judikatury NSS jednoznačně vyplývá, že lze akceptovat, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102; ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58; a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63). Napadené rozhodnutí tedy nelze označit za nepřezkoumatelné. Dle názoru soudu plně stačilo, pokud žalovaný žalobci zpřístupnil informaci o možném ohrožení bezpečnosti České republiky a sdělil mu podstatu utajovaných informací.
31. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38, ve kterém NSS konstatoval, že: *„Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníkovi řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“* Soud po seznámení se s utajovanými informacemi konstatuje, že v tomto duchu bylo v žalobcově případě postupováno a v odůvodnění rozhodnutí žalovaný žalobci zpřístupnil informace pouze v rozsahu, který bylo dle jejich původce možné bez rizika sdílet. Tedy slovy žalobce v „nezatajitelném rozsahu“. Je na místě znovu zdůraznit klíčovou roli správního soudu, který přezkum napadeného rozhodnutí provádí a svou činností vyvažuje mj. omezený rozsah, v němž mohou být v jeho odůvodnění zachyceny skutkové okolnosti, jež mají podklad v utajovaných informacích.
32. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani z důvodu, že se žalovaný přímo nevěnoval bližšímu rozboru pojmu základní (evropské) demokratické hodnoty. O jaké základní (evropské) demokratické hodnoty se jedná a proč je z pohledu zajištění bezpečnosti České republiky třeba trvat na jejich ochraně, vyplývá ze str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, na které soud v této souvislosti plně odkazuje. Ve vztahu k ochraně náboženské svobody pak lze konkrétně odkázat na odstavce 4 až 6 str. 4 napadeného rozhodnutí. Úvahy v napadeném rozhodnutí nelze označit za předsudečné a diskriminační jen proto, že podstata utajované informace měla souvislost s náboženstvím. Z rozhodnutí neplyne, že by jen z žalobcova vyznání žalovaný automaticky dovozoval, že není ochoten přijmout evropské hodnoty. A neplynou z něj ani předsudečné závěry, jak se snaží žalovanému žalobce podsunout. Žalovaný nepominul, že žalobce pobýval před příchodem do České republiky v Litvě, nevyloučil ani možnost návratu do tohoto státu. Ale je logické, že v souvislosti s posouzením přiměřenosti rozhodnutí (k této otázce viz i další argumentace soudu) zdůraznil možnost žalobcova návratu a zpětné integrace v Egyptě jako zemi původu. Soud znovu připomíná, že závěr o tom, že žalobce může představovat ohrožení bezpečnosti České republiky, nebyl postaven jen na žalobcově vyznání, ale na konkrétních skutkových zjištěních učiněných příslušnou zpravodajskou službou, které ale v podrobnostech není možné žalobci zpřístupnit.

33. Soud rovněž neshledal porušení ostatních procesních práv žalobce. Ze shora citovaných závěrů Ústavního soudu a NSS vyplývá, že omezení procesních práv účastníka řízení být seznámen s utajovanými informacemi, jsou-li podkladem pro vydání rozhodnutí, je legitimní v případě, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje právní úprava obsažená v § 6 a násl. zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“), a v již citovaném § 169m zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Toto ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje zcela. Z § 36 odst. 3 věty druhé správního řádu vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
34. Tímto způsobem žalovaný postupoval, žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k uplatnění svých procesních práv. Dne 6. 8. 2025 byl žalobci při nahlížení do spisového materiálu zpřístupněn obsah shromážděných podkladů v rozsahu, aby nebyl zmařen účel utajení. Součástí spisového materiálu byl i úřední záznam ze dne 28. 7. 2025, ze kterého vyplývá, že v řízení jsou podkladem i písemnosti, které jsou dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány mimo správní spis, tyto písemnosti byly identifikovány čísly jednacími. Současně bylo uvedeno, že podklady byly poskytnuty zpravodajskou službou ve stupni utajení VYHRAZENÉ dle zákona o ochraně utajovaných informací. V obecné rovině byla žalobci zpřístupněna informace o tom, z jakého důvodu existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Žalovaný byl vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a nebyl oprávněn prozrazovat obsah utajovaných informací nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit, jak již soud uvedl shora. Lze dodat, že pro posouzení věci není rozhodné, že ve vyjádření žalovaný udělal písařskou chybu v označení utajované informace číslem jednacím.
35. Pokud žalobce žalovanému vytýkal, že mu měl zpřístupnit např. protokol z jeho výsledku provedení cizineckou policií dne 22. 8. 2024, soud této námitce nepřisvědčil. Zmíněný protokol nebyl součástí správního spisu, žalovaný jej jako podklad pro rozhodnutí neoznačil, z ničeho neplyne, že by základě této listiny činil pro účely vydání napadeného rozhodnutí skutková zjištění. Obsah protokolu tak nebyl žalovaným před žalobcem utajován, jak namítá.
36. Ve shodě s žalovaným má soud dále za to, že lhůta 120 dnů, kterou žalobce požadoval pro vyjádření se k podkladům, byla vskutku neadekvátně dlouhá a žalobce svůj požadavek vznesený po nahlížení do spisu ničím neodůvodnil. Žalovaný v souladu se zásadou rychlosti správního řízení stanovil žalobci usnesením ze dne 20. 8. 2025 lhůtu k vyjádření se k podkladům. Usnesení bylo řádně doručeno právnímu zástupci žalobce, ten o prodloužení lhůty před jejím uplynutím nepožádal a stanovenou lhůtu k vyjádření se k podkladům, případně k uplatnění důkazních návrhů nevyužil.
37. Podle názoru soudu žalovaný neporušil zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Vycházel ze všech skutečností, které vyplynuly ze shromážděných podkladů a

předložených utajovaných informací. Co se týká jejich obsahu, soud ve shodě s Městským soudem (viz rozsudky č. j. 20 A 58/2024-46 a 2 A 22/2025-23) zdůrazňuje, že z předložených utajovaných informací, zejména z utajované informace č. j. V84/2024-OAM, je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, zjištění se vztahuje k delšímu časovému období. Závěr žalovaného, že lze mít za to, že je naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce, má oporu ve spisu. Na tomto místě soud znovu zdůrazňuje, že v souladu se shora citovanými závěry se s obsahem utajovaných informací seznámil a ověřil, zda splňuje požadavky věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil, nebylo však jeho úkolem přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, Sb. NSS č. 3667/2018; dále rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32). Utajované informace obsahovaly popis zdroje získaných informací a způsob jejich získání, byly uvedeny okolnosti a důvody, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Obsahovaly popis jednání žalobce. Soud má za to, že tyto utajované informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci žalovaným (např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28; či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021-78).

38. Žalovaný respektoval, že byl povinen rovněž posoudit přiměřenost rozhodnutí, které bylo postaveno na důvodu uvedeném v § 46d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, co do zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Zjištěný skutkový stav tak posuzoval ve smyslu čl. 8 Úmluvy a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z hledisek zde uvedených. Ani pro účely tohoto posouzení žalovanému nelze vytknout, že by některé podstatné okolnosti případu ignoroval.
39. K dílčí námitce týkající se ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele X soud uvádí následující. Soud připouští, že žalovaný domněnku o trvání zaměstnaneckého poměru vyslovil. Lze ale souhlasit s žalovaným, že v daném případě šlo o řízení na žádost žalobce, které není ovládáno vyšetřovací zásadou. Žalovaný v takovém řízení vychází zejména z podané žádosti a dalších podkladů, které k ní musel žalobce jako žadatel doložit. Současně žalovanému nelze vytýkat, že vzal v potaz i skutečnosti další, známé mu z předchozí úřední činnosti. Tedy i informaci z řízení o žádosti žalobce ze dne 7. 1. 2025 o vydání zaměstnanecké karty, tj. informaci o tom, že žalobce byl, kromě doktorandského studia, na území České republiky zaměstnán u uvedeného zaměstnavatele na základě pracovní smlouvy předložené v tomto jiném řízení. Pokud žalovaný nedisponoval informací o tom, že zaměstnanecký poměr skončil ke dni 30. 4. 2025, není divu, že předpokládal, že nadále trvá. Podstatné ale je, že z domnělého trvání zaměstnaneckého poměru žalovaný žádné závěry v neprospěch žalobce nečinil. Z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života neplyne, že by žalovaný v neprospěch žalobce spekuloval o dalších příjmech žalobce a jeho dalším pracovním ukotvení. Naopak odůvodnění vyznívá tak, že žalovaný předpokládá i zaměstnanecký poměr, tedy i možnou pracovní vazbu žalobce na území České republiky.
40. Pokud jde o další výhrady žalobce, který namítal, že žalovaný nevzal v potaz některé další pozitivní prvky svědčící v jeho prospěch, neshledal je soud opodstatněné. Má za to, že žalovaný zohlednil veškeré známé podstatné skutečnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života a jeho vazeb na území České republiky a rovněž jejich intenzitu.

Žalovaný rozhodně nepopíral, že si žalobce jistě vazby k České republice vytvořil. Byl si dobře vědom účelu, pro který žalobce na území České republiky legálně pobýval, stejně jako doby, po kterou mu byl pobyt povolen, a tedy i skutečností, které s takovým pobytem nepochybně souvisí. Žalovanému nelze vytýkat, že zvlášť nehodnotil ve prospěch žalobce jeho řádný život na území České republiky. Dodržování zákonů není mimořádnou okolností, k níž by měl žalovaný přihlížet, ale zcela běžnou a očekávanou praxí. Je totiž povinností každého cizince dodržovat zákony České republiky a dostát povinností v nich stanovených (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 15 A 92/2019-47). Sám žalobce v žalobě přiznává, že jím zmiňované další okolnosti jeho života na území České republiky samy o sobě nemohou převážet případnou závažnou hrozbu bezpečnosti České republiky. Pokud jde o argumentaci žalovaného, že v daném případě se nejedná o správní vyhoštění se stanovenou dobou zákazu pobytu na území České republiky, nelze ji považovat za nepřipadnou. Žalovaný povahu vydávaného rozhodnutí hodnotil správně, v tomto směru mu nesprávné hodnocení skutkového stavu vytýkat nelze.

41. Soud dále dospěl k závěru, že utajované informace poskytl dostatečný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Pochybení při aplikaci tzv. bezpečnostní výluky soud neshledal. Soud ve shodě s žalovaným přiznává, že pojem *bezpečnost České republiky* není zákonem o pobytu cizinců definován. Žalovaný tak správně vymezení tohoto pojmu dovodil na základě právní úpravy obsažené v ústavním zákonu č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, zejména s odkazem na čl. 1, z něhož dovozoval potřebu zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochranu jejích demokratických základů a ochranu životů, zdraví a majetkových hodnot. A v této souvislosti též poukázal na konkrétní normy trestního zákoníku, které popisují typové jednání, jež tyto hodnoty ohrožují. Na doplnění žalovaný poukázal na vnější aspekt bezpečnosti České republiky a argumentoval tím, že zachování bezpečnosti České republiky je jedním ze strategických zájmů České republiky navenek, aby vyzvedl důležitost těchto hodnot a rovněž zájmu na jejich ochraně. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že pojem bezpečnosti České republiky nebyl pro účely vedeného řízení žalovaným dostatečně vysvětlen. Na tyto úvahy žalovaný navázal argumentací, že jednou z hrozeb bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel představují i vyhrocené postoje vůči hodnotovým základům celé společnosti, které ohrožují demokratický a právní stát a popírají lidská práva a svobody, přičemž původcem těchto postojů může být cizí stát, ale též fyzická osoba, ať již je s cizí státní mocí spojena nebo ne.
42. A soud se plně ztotožňuje s hodnocením ze strany žalovaného, že žalobcovo zjištěné počínání lze za hrozbu bezpečnosti České republiky, tedy bezpečnosti jejích obyvatel a demokratického zřízení a právního státu založeného na respektu k lidským právům a svobodám, nepochybně označit. Žalobci musí soud oponovat, že závěr o ohrožení bezpečnosti státu žalovaný učinil pouze na základě hypotetických úvah, nikoli na základě posouzení individuálních okolností zjištěných v žalobcově případě. Soud opakuje, že se s obsahem utajovaných informací č. j. V84/2024-OAM a č. j. V99/2025-OAM seznámil a po posouzení jejich obsahu má za to, že se jedná o informace z věrohodných zdrojů, které popisují žalobcovo konkrétní jednání, jež lze zahrnout pod náboženskou radikalizaci, obsahují popis konkrétních skutkových okolností tohoto jednání i jeho časový rámec, a tím působí věrohodně. Ke shodným závěrům ostatně dospěl za základě utajované informace č. j. V84/2024-OAM již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5. 3. 2025, č. j. 20 A 58/2024-

46, v bodu 44. Označený soud rovněž konstatoval, že tato informace obsahuje popis jednání žalobce spočívající v jeho náboženské radikalizaci a aproboval závěr, že tak představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky. Utajovaná informace č. j. V99/2025-OAM pak aktuálnost zjištění poskytnutých zpravodajskou službou potvrzuje. Žalovaný tedy svůj závěr, že žalobce představuje možnou hrozbu pro bezpečnost České republiky ve smyslu § 46d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců opřel o konkrétní osobní jednání žalobce, nikoli o pouhé hypotetické obavy. Žalobcovo tvrzení o tom, že jeho jednání mohlo být zkresleno či mohly být z kontextu vytrženy projevy jeho víry, či mohly být jeho výroky ohledně náboženství nepochopeny, že vyznává náboženství umírněně apod. bylo vyvráceno právě obsahem předložených utajovaných informací. A ty, jak již soud uvedl opakovaně, lze hodnotit jako věrohodné, dostatečně konkrétní a popisující žalobcovo nikoli ojedinělé počínání. V podrobnostech lze odkázat na poslední odstavec str. 2 a dále str. 3 napadeného rozhodnutí, se závěry žalovaného se soud plně ztotožnil. A protože skutečnosti, ze kterých byla žalobcova náboženská radikalizace dovozena, podléhají uvedeném stupni utajení, nelze žalobci více podrobností sdělit a nemohl tak učinit ani žalovaný (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28; ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29; a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.). Lze uzavřít, že jednání žalobce a jeho skutkové okolnosti popsane v utajované informaci, jejíž podstata byla žalobci zpřístupněna, nepochybně zakládá obavy, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky.

43. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí v rozsahu, který umožňuje jeho přezkoumání. Žalovaný zde správně vyšel zejména ze skutečnosti, že napadeným rozhodnutím nedošlo k odnětí pobytového oprávnění žalobce a jeho bezprostředním důsledkem není nutnost území České republiky opustit a zákaz pobytu po určitou dobu. Žalovaný měl přitom na paměti, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, je svobodný, bezdětný, zdravý. Žalobce nenabídl žádné natolik mimořádné skutkové okolnosti, ve kterých by bylo možné spatřovat nepřiměřenost neprodloužení jednoho typu pobytového oprávnění. Soud se tak ztotožnil s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech na shora označenou část jeho odůvodnění odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
46. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. prosinec 2025.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně